

Rik Herngreen

Te voet over de dijk van Noordpolderzijl naar het Lauwersmeer is een lange tocht zonder verveling. Het binnenland oogt elke honderd meter anders. Kerktorens, boerderijen, bomen doemen ver vooruit op, wisselen van plaats en verdwijnen in het voorbijge oosten. Kwelder en zee veranderen minder op het oog, maar daar heerst steeds ander leven dat aandacht vergt. Vogels vooral. De wandelaar loopt over de scheiding tussen mensenwereld en natuur. Hij komt ogen tekort.

Die scheiding zelf staat minder in de belangstelling. De eerstkomende jaren is dat nog ten onrechte. Links en rechts van de dijk liggen twee werelden, recht vooruit en naar beneden de derde, de eigen grillige wereld van de zeedijken. Elk dijkvak is zichtbaar in een andere periode gebouwd door andere mensen. De beschoeiingen, de overstappen, de dobben en speciegaten onderaan - elk dijkvak heeft karakter.

Op tweederde van de tocht liggen sluis en stoomgemaal van de Negenboerenpolder. Het sluisje werd in 1872 in gebruik genomen, om de nieuwe polder vrij te laten lozen op

zee. Maar het water liep echter de andere kant op. Een gemaal was nodig. Het werd in 1882 gebouwd en deed dienst tot 1929. Het ligt nu bijna 50 jaar stil, samen met het sluisje een monument van waterstaatsgeschiedenis, één van de vele aspecten die de dijk verlevendigen.

Wie in 1985 over de dijk van Noordpolderzijl naar het Lauwersmeer loopt hoeft zich niet te vervelen. Hij zal ogen tekort komen voor wat aan weerszijden gebeurt. Maar hij zal er goed aan doen geen aandacht te besteden aan de dijk zelf, aan die eindeloos vervelende vijftientig lange kilometers berm-sloot, asfaltweg, grasglooiing, asfaltglooiing.

Wie weet wordt die eentonigheid halverwege even onderbroken door een gedenkplaat. Hier stond van 1882 tot 1979 het stoomgemaal van de Negenboerenpolder. Gedurende 97 jaren een rustpunt voor menig wandelaar.

